

ilk yar'larımızın Değerli Dostları,
Bulduğumuz coğrafyada yaşanan
sıkıntılar her yere sirayet etmişken
mutluluk da nereden çıktı diyebilirsiniz...
Günlük sıkıntıların kaynağı ne olursa olsun
eve okula vardığımızda yüzümüzdeki tüm kasların gevşemesine
neden olan güzel çocuklarımız,
"canım anneciğim" "canım babacığım"
"canım öğretmenim"
dediği zaman mutluluğu iliklerimize kadar hissetmiyor muyuz?
İşte ilk yar'larına kavuşan, geçen sene stajyer öğretmenliğini
bitirip şimdi kendi okulunda göreve başlayan sevgili Mehmet Öğretmenimizin
geçen seneki izlenimlerini, gerçek mutluluk la sunuyoruz...
Sevgili Mehmet gibi göreve yeni başlayan gönüllülerimize;
elbette listemizdeki tüm öğretmenlerimize,
listemizde okula yeni başlayan yavrularını okula getirip götürüp
yollarını gözleyen sevgili anne babalara
güzel bir eğitim öğretim yılı diliyoruz...

Bayram nedeniyle bağış yapan arkadaşlarımıza çok teşekkür ediyoruz
bir sonraki hafta güncel fiyatları belirleyerek
kış bastırmadan projemizle
o güzel parmakların, kulakların üşümeyeceği
destekleri okullar bazında planlayacağız...
En az 200 çocuğu hedefliyoruz her zamanki gibi...

Belki desteklerinizle sayıyı daha da arttırmamız mümkün olur,
çocuklarımıza armağan edebildiğimiz gülümsemeler ne kadar artarsa
onlardan daha fazla gülücük geri dönecek,
sadece biz anne babalara değil,
çocuklardan başlayan ve
tüm topluma dalga dalga yayılan çocuk gülümsemeleri...

ilgi ve desteklerinize çok teşekkür ediyor,
selam sevgi ve saygılarımızı sunuyoruz.
İLKYAR

GERÇEK MUTLULUK

Aşağıdaki izlenim hiçbir övünme amacı olmaksızın sadece İLKYAR'ın sağladığı güzel dönüşümlerden söz etmek için yazılmıştır.

Bugün güzel çocuklar merakla bekledikleri karnelerini aldılar. Ben bugün hem mutluluk hem bir burukluluk içindeyim. Tam 2 haftadır sınavlar ve dersler bittiğinden çocuklar okula uğramaz olmuşlardı. Mutluydum çünkü 2 hafta aradan sonra çocukları tekrar okulda görmek çok iyi hissettirdi. Birbirimizi ne kadar da çok özlemiştik öyle. Mehmet öğretmenlerine doğru koşup sarılmalarının tarifini nasıl yaparım bilmiyorum. Biraz da bir boşluk vardı tabi. Bu kez 3 ay birbirimizden uzak kalma ihtimali belirmişti. Her ne kadar aynı ilde olsak da yazın karşılaşır mıyız? Karnesine çok sevinen de vardı, az da olsa üzülen de. İsteddiği sonucu alamayan güzel çocuklar daha çok çalışıp seneye daha iyi bir karne alacaklarına inanıyorlardı.



İLKYAR'ın verdiği enerji ve birikimle çok değerli anılarımız oldu güzel çocuklarla. Henüz göreve başladığım ilk günlerdi. Değerler Eğitimi projesi kapsamında her sınıfa bir değer konusu verilmiş ve belli bir tarihe kadar çalışmaları istenmişti. 5/A sınıfından bir grup

öğrenci yanıma gelip: "Mehmet öğretmenim değerler eğitimi projesi konumuz Yardımlaşma. Bize neler yapacağımız hakkında bilgi verip bize yardımcı olur musunuz?" dediler. Ne kadar da mutlu olmuşum (Bu konular aslında sınıf öğretmenleriyle çalışılıyordu fakat sınıf öğretmenleri çalışmaları yani provaları çalışmanın sergileneceği tarihe yakın bir zamanda yapacağını söylemişti çocuklara. Güzel çocuklar da tabi bu tarihi geç bulmuş ve erkenden hazırlık yapma telaşına kapılmışlardı). Hemen o gün bir takvim belirledik. Haftanın belli günleri toplanıyor ve beraber güzel hazırlıklar yapıyorduk. Tiyatro kısmında hep zorlanıyor, rolleri yerli yerine oturtamıyorduk. Bazen roller birbirine giriyor ve bu karışıklık karşısında doyasıya gülüyorduk.

Bazı zamanlar müze gezisi yapıyorduk farklı sınıflarla. Müzeye kadar giderken aynı bilim otobüsünde olduğu gibi sesi güzel olanlar bizlere şarkılar, türküler söylüyorlardı o güzel, iyi hissettiren ses tonlarıyla. Bir keresinde İrem tam şarkı söylemeye başlayacakken sessizlik oldu biraz. Hasan hemen araya girip: “Camları tutun” demişti ve hepimizi güldürmüştü.



Okul çıkışlarında okul bahçesinde gölge yerler seçip bilmece soruyorduk birbirimize ve karşılıklı yeni bilgiler ediniyorduk. 5.sınıflardan Kadife, Hatice Nur, İrem ve Ruhunaz ilk zamanlar beni her gördüklerinde: “Mehmet öğretmenim! Bilmece sorar mısınız? Ama ödüllü olsun.” diyorlardı ve hemen bilmeceler soruyordum geçen seneden beri mektuplaştığımız Rümeyya ve Melike’nin Mehmet ağabeylerine yazdıkları mektuplarda hatırladıklarımından. Bazen futbol, voleybol, basketbol, satranç, mendil kapmaca, balık ağı, ip atlama gibi farklı oyunlarla tüm negatif enerjimizi boşaltıyorduk ve çok eğleniyor, gülüyorduk. Bu günleri o kadar çok özleyeceğim ki...

Ama ödüllü olsun.” diyorlardı ve hemen bilmeceler soruyordum geçen seneden beri mektuplaştığımız Rümeyya ve Melike’nin Mehmet ağabeylerine yazdıkları mektuplarda hatırladıklarımından. Bazen futbol, voleybol, basketbol, satranç, mendil kapmaca, balık ağı, ip atlama gibi farklı oyunlarla tüm negatif enerjimizi boşaltıyorduk ve çok eğleniyor, gülüyorduk. Bu günleri o kadar çok özleyeceğim ki...

Belli bir süreden sonra İLKİYAR’da öğrendiğim bazı etkinlikleri burada elimden geldiğince her sınıfa uygulamaya çalışmam gerektiğini düşündüm. Çünkü İLKİYAR’ı görmüş, iyi tanımış, birçok proje ve kampa katılmış bir gönüllünün mezun olduktan sonra gittiği yer bir de okulsa en önemli görevlerinden biri bu olmalıydı. Bir gönüllünün İLKİYAR’a olan borcunu ödemesi için okulda proje ruhunu ortaya koymasına lazımdı. İLKİYAR’ın bende bıraktığı derin etkiyi mümkün olduğunca çocuklara da hissettirme arzusu doğmuştu. Onların gülüşlerine başka nasıl layık olabilirdim yoksa. Zaten o gülümsemeleri için ne yapsam yine tam olarak layık hissetmiyorum kendimi bazen. Çocukların farklı etkinlikler görüp öğrenmeye, öğrenirken eğlenmeye ihtiyaçları vardı her yerde olduğu gibi. Çocuklarla kısa bir sürede birbirimize bağlanmaya, sevgi, saygı, yardımlaşmayla iç içe tebessüm dolu mutlu günler geçirmemize vesilen olan tek gerçek İLKİYAR’dı burada.

Küp ve çiviler her yerde oldu gibi çok ilgilerini çekmişti çocuklar ve değerli öğretmenlerimizin. İsmail daha önce küple uğraşmış arkadaşlarından çok zor olduğunu duymuştu ki okulda ilk kendisi yapmak için çok önemli bir probleme kafayı vermiş gibiydi ve büyük bir azimle çaba sarf ediyordu. Kimileri hemen çözüyor, kimileri pes ediyor önce fakat daha çok uğraşıp yapabilirim fikri ağır basıp tekrar eline alıyor ve sonunda “Çıkardım.” bağrısları geliyordu. Küpte özellikle öğretmenlerimiz zorlandı. “Bu nasıl bir şeymiş öyle. Hocam nasıl bir şey getirmişsin öyle.” diyorlardı çoğu kez. Çivi için de küp için de cevabım aynı projelerdeki gibiydi: “Biraz daha uğraşırsak olacak zaten. Farklı yollar denemeli ve asla pes etmemeliyiz.” oluyordu.



Projelerdeyken en çok yaptığım etkinlik Origamiyle başladık etkinlik yolculuğumuza. Bazen okul çıkışı bazen boş derslerinde okuldaki planımı da aksatmadan renkli renkli Turna Kuşları, balıklar yapıyorduk. Sadako'nun umut dolu öyküsünü ilgiyle dinliyorlar, öykünün sonunda

üzülüyorlardı. “Sadako ve Bin Turna Kuşu” kitabını dönüşümlü olarak okuyorlar ve kitabı çok sevdiklerini vurguluyorlardı. Okulun son zamanlarına doğru Zeynep ile Hilal: “Sadako için, iyilik için biz de 1000 Turna Kuşu yapmak istiyoruz ve Japonya'ya anıtının olduğu yere göndermek istiyoruz. Nasıl yapabiliriz?” diye sormuşlardı. Ben de: “Neden olmasın beraber yaparız. Ben Ankara'ya götürürüm. Eğer ODTÜ' den Japonya'ya giden birileri olursa belki ulaştırabilirlerdi. Bu cevabıma çok sevindiler ve hemen o gün yüze yakın Turna Kuşu yapıp saklandı. Devamı gelecek mi acaba? Bir diğer figürümüz balık yapmak oldu. Bu etkinlik sayesinde Origamiye bir merak sardı çocukları ve farklı figürler yapmaya başladılar hem okulda hem evlerinde.

“Geleceğe Mektuplar” etkinliğinde 7. Sınıflardan Hilal gözleri kapalı hayal kurup başını kaldırıncı kaldırmaz yanındaki arkadaşlarına gülümseyerek ve gayet sevinçli: “Ay! Çok güzeldi. diyerek önündeki kağıda sevgi, umut ve başarı dolu hayallerini

yazmaya başlamıştı tüm içtenliğiyle. Sadece Hilal değil 6. ve 7. sınıfların çoğu kendilerine iyi amaçlar belirlemiş ve bu amaçları gerçekleştirmek için neler yapacaklarını da sıralamışlardı. Hayrunnisa Beyin Cerrahı olmak hayalinin yanında dünyadaki tüm savaşlar bitsin ve artık insanlar ölmesin istiyordu. Bayram Doktor, Zeynep Uçak Mühendisi, İclal öğretmen olma hayalleri kurmuştu. Beyzanur'un bu etkinliği yapana kadar hiç hayali yoktu ve bu etkinlik geleceğe dair Beyzanur'a "Artık benim de peşinden koşacağım hayallerim var." dedirterek iyi bir güven verdi. Etkinlik müzikleri de ayrı bir sevildi ve bir yere not edilip daha sonra dinlenmek üzere saklandı. Hayallerimizi gerçekleştirebilmenin imkânsız olmadığını artık daha iyi kavramışlardı.



Sibel okumaya çok istekli, meraklı, sorgulayan ve çok başarılı bir kızdı. 6. Sınıfların okul birincisiydi. Sınıflarına yaptığım "Geleceğe Mektuplar" etkinliğinde okulda değildi. Sonraki gün yanıma gelip bir dahaki etkinliği ne zaman ve hangi sınıfta yapacağımı sordu. Sibel'in bu takibi beni çok etkiledi. Hangi sınıfta olacağımı söyledim ve Sibel öğretmeninden izin alıp 7/A sınıfıyla beraber etkinliğimize katıldı. Bugüne kadar hep doktor olmayı istemiş ve hayali değişmemişti. "Hatta Profesör Doktor olacağım. Şimdi hedefim daha yüksek." demişti. Fen lisesi ve ardından Tıp fakültesine gideceği konusunda kendine güveniyor ve bunun için çok çalışacağını

yazmıştı geleceğine. Bu zamana kadar aldığım en değerli emanet bu mektuplar oldu. Gelecek yıllarda onlara mektuplarını ulaştırarak olmanın hayali bambaşka.

“Matematik” etkinliğinde alışılmışın dışına çıkıyoruz biraz. Hayatımızdaki yeri ve öneminden, ne zamandan beri var olduğundan konuşup eğlenceli zekâ soruları ve bulmacalarla merakımızı kat kat arttırıyorduk. Burada da Sibel birçoğunu buluyor ve cevap ödülü kazanıyordu. Hep daha fazlasını istiyorlardı ve bu gibi etkinliklerin kendilerine iyi geldiğini vurguluyorlardı. “Bir daha ne zaman geleceksiniz?” sorusu eksik olmuyordu çoğu kez etkinlik sonlarında.



“Kâğıt Olimpiyatları” ile zamanla bir yarıştı başlıyor. Kulenin, paraşütün nasıl bir şey olduğunu soruyorlar ve sürenin az geldiğinden yakınıyorlardı çoğu kez. Ayrıca zamanın nasıl bu kadar hızlı geçtiğine şaşırıp buna yarışırken şahit oluyorlar ve bu süre olayı uğraştıkları figürleri hemen yapıp bitirme konusunda onları heyecanlandırıp motive ediyordu. Bir ara sınıfta yarışma sırasında telefonumun şarjım bitmişti ve paraşüt yapıyorlardı. Kronometresi olan da yoktu. Nasıl yapsak? diye biraz düşündükten sonra hep beraber rehberlik servisine geçip bilgisayardan ayarlamıştık zaman kaybetmeden. En çok yaptığımız etkinliği okulda. Yaptıkça bir daha yapma isteği duyuyorlar ve bu kez kazanacaklarını söylüyorlardı. Bazen yarışmayı onların yönetmesini sağlıyor ve bu sefer yarışan konumuna geçiyordum sevgili çocuklarla. Gerçekten de daha fazla süre istemekte haklılarımış. Haftanın başında da törenden hemen sonra içinde İLKYAR’ daki izlenimlerden, bana gelen mektuplardan seçtiğim sevgi, başarı, güzellik dolu bir mektupla beraber -kendilerine layık olmasa da- ödülleri veriyor ve bu ödülleri hazırlarken ayrı bir mutluluk duyuyordum. Bu mektubu çok anlamlı bulduklarını ve kendilerini çok etkilediğini vurgulayıp çok teşekkür ediyorlardı.

23 Nisan Kampı’nda Sinan Hocamızın bu anlamlı sözleri yazılmaz mıydı onlara verdiğim mektuplara: Her gün yeni bir şey öğrenmeye çalışmalıyız. Bu merakımızı

sürdürürsek belli bir zamandan sonra beyin bir şeyi öğrenmediği zaman bir eksiklik hissedecek. O eksiklik de bizi rahatsız edecektir. Öğrenmenin yaşı yok. İstedığımız zaman istediğimiz şeyi öğrenebiliriz. Hafızamızın kapasitesi sınırsızdır. Veya İLKYAR' daki izlenimlerden:

Yaşamımıza dair düşleri gerçekleştirmek adına harekete geçip araştırmak, üretmek, yaratıcı olmak dolayısıyla zihnimize yatırım yapmak elbette en faydalısıdır.

Sadece 1 hafta yaşayan ve durmadan kanat çırpıp kelebek gibi hayata bakınca, doğumla ölüm arasında yani başlangıç ve bitimi bizim elimizde olmayan bir zaman aralığında günlerimizi dolduruyoruz. Yani kaçınılmayan bir son var. Elimizden geldikçe bu zaman aralığına hâkim olabilmemiz gerekir. Tüm gayretlerimizi insanca, kardeşçe, sevgi ve barış dolu, paylaşımcı bir yaşam için odaklamamız gerekir. Koşullar ne olursa olsun bizim olumlu enerjimizle güzel dönüşümler yapmamız hep mümkün. Güzel insani değerlerimize başarılar eklediğimizde o zaman ülkemize ve insanlığa çok daha yararlı katkılarımız olacağını unutmamalıyız. İLKYAR' dan öğrendiğim buna benzer değerli satırlar yazılmaya fazlasıyla değerdi.



Okullarında farklı etkinlikler gerçekleştiği için çok mutluydular. Bunu hem sözleriyle hem de davranışlarıyla gösteriyorlardı. Değerli öğretmen arkadaşlarımdan da bununla ilgili güzel dönütler almak da mutluluk vericiydi.

Çocuklarla okuldaki her günüm İLKYAR sayesinde bilim, eğlence, sevgi, tebessüm dolu çok güzel anılarla geçti. Çocuklar nerede olursa olsun onlarla her şey bir daha güzel, bir daha değişik, bir daha anlamlı, bir daha mutlu, bir daha değerli, bir daha

samimi geçiyor. O nasıl yürekli, cesaretli, yaşından büyük ve olgun, tertemiz bir duruş ki kişinin hep onları izlemesi, dinlemesi ve onlarla konuşması geliyor. Bir dönem boyunca o kocaman yürekler bana "İyi ki buradayım ve iyi ki tanışmışız." dedirtti. Onlar için daha fazlasını yapmam gerekir. Çünkü uzun zamandır hasret kaldığım gerçek mutluluğu bana fazlasıyla yaşattılar. Mutluluk;



Çocukların saf, masum, tertemiz duruşlarında,

Tüm dertleri unutturup içimi ısıtan, yüzümü güldüren güzel gülüşlerinde,

Onların gülümsemelerine layık olabilmek için zamanı verimli kullanıp daha çok etkinlik yapma girişimlerimde,

Okula daha erken gelip daha geç çıkmakta,

Yiyeceklerini, içeceklerini benimle veya bir başka arkadaşlarıyla paylaşmalarında,

Berber yaptığımız kahvaltılarda, yediğimiz öğle yemeklerinde, izlediğimiz filmlerde,

Akıllı tahtanın nasıl kullanılacağını onlardan öğrenmekte,

Pikniğe gittiğimizde oynadığımız strateji oyunlarda, sessiz sinema oyununda,

Öğretmenlerine: "Günaydın Öğretmenim. İyi akşamlar öğretmenim." deyişlerinde,

Zorlandıkları veya akıllarına takılan bir şeyi sorup yardım istemelerinde,

Etkinlikleri yapmaya yeni yeni başladığımda etkinlik kutularıyla sınıf sınıf dolaşıp boş ders arayıp etkinlik yapma telaşında,

Kağıt yarışmalarında birinci olamasalar da "Önemli olan yarışmak ve eğlenmekti." cümlesini duymakta,

Yaptığımız patlamayan balon deneyinde,

Etkinliklerdeki meraklı bakışları, ilgili duruşları, sordukları sorularda,

Bu etkinlikleri nereden, nasıl öğrendiğimi anlatırken yaşadığım heyecanda,

İLKYAR'dan, Hüseyin hocadan, rahmetli Ata hocadan, gönüllü abi-ablalardan söz edişlerimde,

İLKYAR'daki anılarımdan bahsetmemde, aldığım ilk mektubun anısını anlattığımda hepimizin birden gülüşünde,

Ruhunaz'ın, Gülbahar'ın, Hayrunnisa'nın hep sorgulayan, girişimci yapılarında, ilginç sorularında,

Kadife'nin, Zahide'nin gökteki yıldızlar kadar parlak, ışıltılı ve pırlıl pırlıl bakan yemyeşil gözlerinde,

Her gün karşlarına ilk defa, yeni baştan çıkıyor hissini yaşamamda,

Cuma günleri okul dışında olmama rağmen erken çıktığım zamanlar hemen okula gidip çocukların huzur veren dünyasına sığınmak isteyişimde,

Çarşıda, pazarda karşılaştığımızda yüzlerimizin ışıldaması ve selamlaşıp yaptığımız kısa sohbetlerimizde,

Mehmet öğretmenlerine yazdıkları sevgi dolu mektuplarda,



Onlara verdiğim mektuplarda İLKYAR'ı tanıtıp ilerde onları da İLKYAR'da görmek istediğimizi ifade etmemde,

Ben gittikten sonra da mektup yazacaklarına dair sözler vermelerinde,

Bir an önce hafta sonunun bitip pazartesi olmasını istememde,

23 Nisan ve 19 Mayıs bayramları için hazırladıkları oyunları, gösterileri sergilemelerinde, okudukları şiirler ve anlamlı sözlerde,

Değerler Eğitimi projesiyle okudukları anlamlı sözler, şiirlerde; sergiledikleri tiyatrolarda,

Tüm bu güzellikler yaşanırken Melike, Rümeysa ve Nurullah'tan aldığım sevgi ve özlem dolu mektuplarda,

Okul birincilerine hazırladığım ödüllerde ve bu ödüllerin içine koyduğum hem İLKİYAR'ın mektubu hem kendi mektuplarımda,

Bu ödüllere okula doğru yürürken 8. Sınıflardan okul birincisi Elif'in gülerek yanıma yardıma koşmasında,

Çok kitap okuyacaklarına ve çok çalışacaklarına dair verdikleri sözlerde...

Geçen sene bugünlerde Mersin'de oda arkadaşım Hamit'le konuşurken Hamit şunu demişti: "Mezun da oluyorsun artık projelere de katılamayacaksın. İLKİYAR yolculuğun sona erdi, bitti güzelim projeler Mehmet." sözlerine cevabım: "Yeni başlıyor." olmuştu. Hamit bu cevabıma şaşırılmıştı. Zaman Hamit'in bu konuda yanıldığını gösterdi. Uzun zamandır Bilim otobüsüne binip projelere katılamadım ama İLKİYAR sayesinde okulumda her gün proje havası yaşadım ya daha ne olsun? Tek eksik Bilim Otobüsü ve ekibi. Onları da bir gün okulumda görmek mutluluğuma mutluluk katacaktır.



Şimdi sanki 3 sene önce beni derinden etkileyen uzun Eylül projesi dönüşü gibiydi her şey. Yaşadığım duygular, o ruh hali yine baş göstermişti. İlk göz ağrılarımından, sevdiklerimden, İlk yar' larımdan uzak kalmanın verdiği can sıkıntısı ve kocaman bir eksiklik yaşıyorum bu günlerde. Bugünün Eylül projesinden tek farkı ise onlarla tekrar karşılaşacağımın emin olmam. Beni teselli eden en güzel şey ise uzun bir süre aynı şehirde olduğumuzu ve daha beraber yapacağımız çok güzel şeyler olacağını bilmek. Bu dönemi onlarla tanışma ve az da olsa güzel şey ortaya koyup birbirimizle güçlü bir bağ kurduğumuz bir dönem olarak görüyorum. Onlarla mektuplaşacağız ve bazen okullarına misafir gidip farklı etkinlikler yapmaya devam edeceğiz. İşte bu umutla bu özlemle yaz tatilini geçirecek olmak benim için bambaşka.

Şimdilik birbirimize "İyi tatiller, görüşmek üzere." demekle yetiniyoruz güzel çocuklarla. Çocuklar sizleri o kadar özleyeceğim ki... Umarım bayram tadında neşeli bir tatil geçirirsiniz.

Üniversite yıllarıma bir güneş gibi doğduktan sonra meslek hayatımda da çok değerli, anlamlı, samimi ve unutamayacağım anılar geçirmeme vesile olduğun için tekrar çok teşekkürler İLKİYAR. İLKİYAR'da emeği geçen herkesin mutlu olması dileğiyle...

Mehmet Bozoğlan

ilkyar'larımızın geleceğine güzellikler katmak için belki bir kitap için, belki anısını yaşatmak istediğiniz

İş bankası ODTÜ şubesi (4229) 706968 TL TR26 0006 4000 0014 2290 7069 68;

Euro Hesabı: TR920006400000242293507426

Dolar Hesabı: TR910006400000242293576217 (Hesap sahibi İLKİYAR)

Lütfen bağışınızın açıklama kısmına isminizi mutlaka lütfen belirtin...

Artık yurt dışından kolaylıkla kredi kartıyla İLKİYAR'a bağış yapmanız mümkün ABD'de iseniz anında da vergi iadesi için gerekli belge e-posta ile adresinize geliyor.

Turkish Philanthropy Funds aracılığı ile bağışınız bize ulaşıyor, projelerde kullanılıyor... Bir defalık veya düzenli bağış için Bağlantı adresi:

- <https://turkishphilanthropyfunds.givecorps.com/projects/12942-lk-ret-m-okullarina-yardim-vakfi-lkyar-ilkyar-16th-science-summer-school>

Eğer "çek" gönderilmek istenirse:

"çek"i Turkish Philanthropy Funds adına, İlkyar Vakfı için olduğu not edilerek

Turkish Philanthropy Funds - 216 E. 45th Street Fl.7 New York, NY 10017 adresine yollanmalı.

www.ilkyar.org.tr ilkyar.yonetim@gmail.com

izlenimleri dostlarınızla paylaşıp onları üye yaparak (eposta adreslerini bize yolluyarak), mesajlarınızda "link" vererek ilkyar'ın tanınırlığını arttırabilirsiniz, ancak başka amaçlarla ilkyar izlenimlerindeki ve sitesindeki resimlerin izinsiz kullanılmaması gerektiğini hatırlatın lütfen...